

Kovas

Stoviu ant šaligatvio, dairydamosi raudono sesers automobilio. Kuprin?s petnešos spaudžia pe?ius, pirštai, laikantys maišel? su knygomis, stingsta. Po piet? nuo j?ros staiga pl?stel?j?s r?kas pasl?p? blausi? saul? ir dabar žvarba žnaibo skruostus, nosies galiuk?. Sutrepsiu, kad sušil?iau. Neju?ia imu svarstyti, ar vert?jo gr?žti ? Klaip?d?, kurioje lietus, v?jas ir r?kas kei?ia vienas kit? nesibaigian?ioje estafet?je. Tada prisimenu Vilniaus sniego pusnis, triaukš?ius viadukus, per si?les yran?ius troleibusus ir nusprendžiu: vert?jo.

Staiga monotoniškame automobili? sraute, riedan?iame Herkaus Manto gatve, šm?steli ryški d?m?. Pagaliau.

Vos seseriai sustojus, atpl?šiu dureles keleivio pus?je ir ?sirangau ? šilt? salon?. Aust?ja visk? supranta be žodži? ir ?jungia s?dyn?s šildym?.

– A?i?, – sukalenu dantimis.

Persisukusi numetu ant užpakalin?s s?dyn?s savo daiktus ir ištiesusi rank? pakutenu dukter??i?, saugiai prisegt? k?dut?je. Rusvame mergait?s veide nušvinta akinama šypsena.

– Usule! – sukrykš?ia ji.

– Maja! – š?kteliu ir aš. – Kaip darželis?

Ji tik sumirksi ir, nieko neatsakiusi, nukreipia žvilgsn? pro lang?. Pradedą pirštuku bedžioti stikl? ir kažk? ni?niuoti. Atsisuku ? priek?. Neabejoju, kad dukter??ia mane myli, bet niekaip nerandu su ja bendros kalbos.

– Gerai darželis, gerai. Kaip dar gali b?ti? Žaidi, valgai ir miegi. Svajon?, – už savo dukr? atsako Aust?ja, neatitraukdama ?d?maus žvilgsnio nuo kelio.

– Kod?l ji man niekada neatsako? – klausiu pritildžiusi bals?.

– Nes ne to klausi. Ji juk vaikas. Steb?k, – taria ji ir, ži?r?dama ? užpakalinio vaizdo veidrod?l?, garsiai paklausia: – Maja, k? šiandien valgei darželyje?

– Radon? sriub?, – nedelsdama atsako mergait?.

– Skanu buvo?

– Ne!

Mudvi su Aust?ja šypsodamosi susižvalgome.

– O su kuo žaidei?

– Su Kotyna.

– K? žaid?te?

– S?pynes!

?sidr?sinusi paklausiu ir aš:

– Ar patiko?

V?l atsitrenkiu ? tylos sien?. Bej?giškai sk?stel?jusi rankomis, reikšmingai pažvelgiu ? seser?.

– Uršule, jai treji, – pasako ji su didžiule kantrybe, kuri? turb?t ir išsiugd? per tuos trejus motinyst?s metus. – Ji d?mes? išlaiko ne ilgiau nei auksin? žuvel?.

– Vis tiek... – burbteliu susinerdama rankas ant kr?tin?s. – Nežinau, kaip su ja bendrauti.

Aust?ja pakrato galv?.

– Kaip nori, taip ir bendrauk. Nejau manai, kad mes namie filosofinius klausimus gvildenam?

– K? aš žinau. Gal! Tik noriu su tavo dukra užmegzti tvirt? emocin? ryš?. Nenoriu b?ti ta teta, su kuria ji laik? leidžia per prievart?. – Suirzusi šniurkšteliu. – Skai?iau, kad ankstyvoje vaikyst?je itin svarbu puosel?ti tokius ryšius, atsiranda tarpusavio supratimas...

Sesuo pertraukia mane kilstel?dama rank?.

– Ramiau, vaik? raidos specialiste. Tiesiog savaitgal? pažaisk su ja. Pasikutenkit, knygutes kartu paskaitykit. Ir bus gerai, – šypteli ji. – Jei jau prakalbome apie tai. Pa?mei man k? nors?

– Pa?miau ir tau, ir Majai, ir mamai.

– A?i?. Aš vis neturiu laiko nueiti ? bibliotek?. – Aust?ja perjungia b?g? ir patapšnoja man rank?. – Gerai, kad gr?žai. Džiaugiuosi. Maja irgi džiaugiasi. Ane, Bite Maja?! – š?kteli ji garsiau.

Išgirdusi savo vardą, mergaitė iškelia rankutes ir vėl kuo plačiausiai išsišiepia, parodydama smulkius baltus dantukus. Jos galvą dengia žalsva kepuraitė, bet žinau, kad po ja – kupeta juodą garbaną. Toki? m?s? šeimoje niekas kitas neturi.

Pašnairuoju ? pečius siekiančius šviesius sesers plaukus, ? vasaros saulės seniai nemačiusias blyškias rankas, gniaužiančias vairą. Kartais ji pakelia vieną ir išsiblaškiusi pamasažuoja kurą nors petį. Pastebiu ?tampos raukšleles akių kampučiuose, kietai sušauptas lūpas. Pajuodusius paakius. Gali ji šypsotis kiek panorėjusi, gali sau ?iauškėti žvaliu balsu – aš matau nuovargį, ?sismelkus ? j? iki kaulų. Matau nemigos p?dsakus ir ?tampą, kuri? kelia nesibaigiantys r?pes?iai vienai auginant vaiką. Iš dalies todėl ir gr?žau ? Klaip?d?. Norėjau b?ti šalia Aust?jos, pad?ti jai auginti Mają. Kartu savanaudiškai troškau palaikančio šeimos gl?bio, bes?lygin?s meil?s. Ir, žinoma, norėjau b?ti kuo toliau nuo Simo, jo tobulo...

– Kaip tu? – mano mintis pertraukia sesuo. – Jau ?sik?rei? Nieko netr?ksta?

Šypteliu. Štai ko man stigo Vilniuje – paprastą d?mesio ženklą, išduodančią meilę ir r?pinimąsi.

– Nieko netr?ksta, a?i?.

– Pasakyk, – tarsteli ji ir, pastebėjusi klausiamą mano išraišką, priduria: – Jei ko nors prireiks.

Mudvi nusišypsoms viena kitai ir panyrame ? tylą. Klaip?da lieka už nugaros, automobilis spart?damas ?suka ? greitkelį. Dar kelios minutės, ir b?sime namie. Keista taip galvoti apie t?v? namus – juk juose negyvenu jau daugiau nei dešimt metų. Kaskart atvykstu kaip viešnia, bet vis tiek mintyse sakau: gr?žtu namo.

Mano paauglystės kambarys seniai virtęs jogos kilim?li? sand?liuku, bet man ta vieta visada liks ypatinga. Seseriai turb?t kitaip – Aust?ja savo kambario n? netur?jo, todėl visada apsistoja skirtame sve?iams. Kai t?vai ?sigijo namą, ji jau studijavo Kaune. ? Klaip?d? gr?žo vos atsi?musi diplomą – sak? labai pasiilgusi j?ros. Aš užtrukau ilgiau. Vilniuje ir studijas baigiau, ir dirbau, ir gyvenim? k?riau. Ta?iau štai abi seserys Labutyt?s vėl klaip?diet?s ir nuo šiol viskas bus gerai.

* * *

Aust?ja sumažinusi greitą ?suka pro vartus. Priekiniai žibintai, nubr?ž? puslanką, apšvie?ia paž?stamą blyškiai rausvą automobilį.

– O, ?inkve?entas! – š?kteli Aust?ja, atsisėgdama saugos diržą. – Deimant? sve?iuose.

– Nežinojau, kad bus, – sumurmu ir lipu ant trinkel?mis išklotos ?važos.

Kol Aust?ja iš automobilio iškelia Mają, aš susirenku daiktus nuo užpakalin?s s?dyn?s, atidarau bagažiną ir pradėdu traukti sesers krepšius. Tuo metu ?sižiebia lauko lempa, prasiveria namo durys ir šviesos sta?iakampyje sujuoduoja smulki neaukšta m?s? mamos fig?ra.

– Maja! – pašaukia ji, pritupia ir laukia, kol vaikait? ?puls ? gl?b?.

Mergaitė negaišta – tekina pasileidžia per kiemą, š?kaudama „Vera! Vera!“. Mama nieku gyvu nesutiko b?ti vadinama mo?iute. Kadangi visas jos vardas – Veronika – mažylei dar per sunkus ištarti, ji tapo Vera. Artindamosi prie durų, mudvi su Aust?ja linksmi susižvalgome. Nuo tada, kai atsirado Maja, tapome nebe?domios. Galime ir nepasirodyti, svarbu, kad mažyl? b?t?.

Prie pat durų sesuo sustoja kaip ?besta, aikteli ir pradeda kuistis savo didžiul?je rankin?je. Iš solidarumo palaukiu jos.

– Kas yra? – šnibžteliu, steb?dama jos paklaikusias akis, žibančias prieangio lempos šviesoje.

– Pamiršau! – sušnypš?ia ji. – Kad turiu bandelą su dešrele.

Aš irgi aikteliu.

– Kaip galėjai pamiršt?!

– Nusipirkau, kad pakeliui suvalgy?iau, bet pamiršau. Aha! – pergalingai sušunka ji, ištraukdama popierinį riebalą d?m?mis išmargintą maišelį.

Matau, kad minutėlį ji svarsto: palikti bandelą visam savaitgaliui automobilyje ar paskubomis sukimšti ?ia pat, t?v? kieme. Turb?t laimi taupumas arba alkis. Sesuo pradeda ?iaumoti, baimingai dairydamosi ? praviras duris. Tyl?dama ištiesiu ranką, ji atlaužia man galiuką ir po minutėl?s karštligiško kramtymo lieka vienintelis ?rodymas – suglamžytas maišelis. Aust?ja sugr?da j? ? pat? rankin?s dugną. Mudvi ?simetame ? burną po m?tin? ledinuką ir ryžtingai žengiame pro duris.

Mama jau porą metų vegetarė, bet draudimas ?nešti ? jos namus bent gabalėlį m?sos dar gana naujas, todėl retkar?iais viena ar kita paslystame. Štai per Kal?das užsimiršau ir didžiudamasi atsivežiau namie keptą netikrą zuiką su daržov?mis, kiaušiniiais ir pievagrybiais. Mama, vos užuodusi m?są, ištr?m? mane,

t? t? ir Aust? j? ? garaž? valgyti netikro zuikio, o gr? žti atgal leido tik ?sitikinusi, kad kruopš?iai išsival?me dantis.

?žengusias mus pasitinka priekaištingas mamos žvilgsnis. Ji tupi, pad?dama nusiauti Majai batus. Ilgi pražil? plaukai užkirit? ant nugaros, plati linin? suknel? išsiskleidusi ant grind?. Ant piršt? blyksi auksiniai žiedai.

– Kur taip užtrukot? – klausia ji ir, leidusi mergaitei b?gti, atsistoja.

Mudvi su Aust?ja susižvalgome. Nebylus seser? paktas.

– Daug... daikt?, – išlemenu. – Knyg? atvežiau, – skubu pridurti ir atkišu maišel?.

Ji šypteli, prieina ir pabu?iuoja mus abi su Aust?ja ? skruostus. Pa?musi praskleidžia maišel? ir smalsiai apži?ri knygas.

– Ir „Nemezid?“, ir „Pentagrama?“ – šiek tiek nustebusi paklausia ji. – A?i?.

Mamos silpnyb? – kruvini skandinaviški detektyvai. Kuo žiauresni – tuo geriau. ? namus n? k?snelio m?sos ne?sileis, bet knygos apie žmones, pasimaunan?ius ant kuol?, – prašom. Kad tik dažniau. Kart? klausiau mamos, kod?l gyv?n? jai gaila, o žmoni?, kuriems trileriuose galvos ritinamos ? kair? ir ? dešin?, – ne. Ji tik numojo ranka: „Žmon?s – viso blogio šaknis.“ T?syk supratau, kad jos neperkalb?siu, ir Kal?doms padovanojau pirmas dvi Hario H?l?s serijos knygas.

Besiaunant batus, koridoriuje pasirodo Deimant? ir petimi atsainiai atsiremia ? sien?. Jos ilgi šokolado spalvos plaukai suvilnija, o rausvai lakuoti nagai atspindi lempos švies?. M?s? pusseser? aukšta, liekna ir itin graži. ? j? gatv?je atsisuka visi. Ji tai žino ir pamažu, bet atkakliai skinasi keli? ? *influseri?* pasaul?. Jau?iu, kad tai darydama tolsta nuo tos Deimant?s, su kuria vaikyst?je k?droje gaudydavau buožgalvius ir žaisdavau v?žliukus nindzes. Ji b?davo Donatelas, aš – Mikelandželas. Aust?ja iš m?s? negailestingai ty?iodavosi, bet kai paprašiau, pasiuvo atitinkam? spalv? aki? raiš?ius.

– Labutis, – pasisveikina Deimant?. – Seniai matytos.

Aust?ja pirma prie jos prieina ir apkabina. Tada, turb?t prisiminusi rankin?s dugne ?ėžant? maišel?, nulekia ? virtuv? ieškoti šiukšlin?s.

– Labas, – sakau Deimantei. Mudvi irgi apsikabiname, užuodžiu j? nuolat lydint? kokos? dvelksm?. – Kaip laikaisi?

Ji pla?iai nusišypso ir išdainuoja:

– Pui-kiai. – Tada pamerkia ak? ir šelmiškai nusišypso. – Papasakosiu po vakarien?s.

Tai tarusi, Deimant? staigiai apsisuka ir dingsta svetain?je, suvilnijusi nepriekaištingai sugarbanotais plaukais.

?žengusi paskui j? matau, kad stalas jau paruoštas vakarienei, fone skamba meditacin? muzika. Daržovi? apkepo kvapai maišosi su *palo santo* d?meliu. Maja, pasodinta ant specialios kiek paaukštintos k?dut?s, v?l kažk? ni?niuoja po nosimi ir žaidžia su servet?le. Aust?ja, tikiuosi, s?kmingai atsikra?iusi ?kal?io, atneša ?sot? vandens su citrina. Deimant?, sp?jusi sudribti fotelyje, ?nirtingai su kažkuo susirašin?ja telefonu, kol pro šal? eidama mama šaltakraujiškai ištraukia aparat? jai iš rank?. Pusseser? dar m?gina prieštarauti, bet pakanka vieno r?staus mamos žvilgsnio, ir ji užsi?iaupia.

Kai ?sitaisome ?prastose vietose, mama paragina visas susikibti rankomis, užsimerkti ir minut?l? pas?d?ti giliai kv?puojant. Kad atsidurtume „?ia ir dabar“, paliktume dienos šleif? už nugaros. Atlikusios s?moningumo pratim? kimbame ? valg?. Apie mamos mitybos ?pro?ius galiu burb?ti kiek panor?jusi, bet gamina ji pasakiškai skaniai.

Tyl? prie stalo nutraukia ramus mamos klausimas:

– Kaip t?tis?

N? nepak?lusi aki? žinau, kad klausimas skirtas man. Iš m?s? vis? b?tent man jis skambina dažniausiai. Mamai labiau patinka iš jo gauti atvirlaiškius, o Aust?ja su t??iu susirašin?ja elektroniniais laiškais. Taigi, prireikus šviežiausi? naujien?, jos kreipiasi ? mane.

– Gerai, – atsakau nurijsi k?sn?. – Vakar skambino iš Puerto Monto, dviem savait?ms išvyksta ? ?iloj?s sal?.

– Dar viena ekspedicija? – pasiteirauja Aust?ja.

– Mhm. Fotografuos salos bažny?ias. ?trauktas ? UNESCO s?raš?, – paaiškinu Deimantei, pasteb?jusi klausiam? jos žvilgsn?. Turb?t nustebo, kam reikia fotografuoti kažkokias bažny?ias kitame pasaulio gale, jei ir ?ia j? pilna.

– Kiek dar užruks ?il?je? Ar nesak?, kad baland? jau skris namo? – susim?sto mama, stumdydama l?kšt?je šparagin? pupel?.

– Skris, prieš Velykas, – patvirtinu ir nevalingai išsišiepiu. Pagaliau šeima vėl bus drauge.

Šiomet tėtis visą žiemą praleido ilįje: kol ten vasara, leidosi kiek įmanoma piešiau. Fotografavo laukinę gamtą, stovyklavo po žvaigždėmis, iš hidroplano apžiūrėjo tūkstančius salų, pabirusi žemyno pakrantėje... Vien pagalvojus apie kelionę nežinomą ir galbūt pavojingą pasaulio kraštą, mane nupurto šiurpas. Nakvoti palapinėje laukinės gamtos apsuptyje? Ne, ačiū, mieliau saugiai sėdėsiu namuose ir keliausiu versdama knygos puslapius.

– Mano mama niekaip nesupranta tokių santykių, – lepteli Deimantė, ir taip nedidelį pievagrybio gabalėlį labai grakščiai perpjaudama per pusę. – Sako, kad turėtumėt išsiskirti, ir baigta. Net žada dėdei Kostui rasti antrą žmoną. Turi nužūrėti jusi kažkokių gydytojų?

Visos sužirame į mamą. Tiesą sakant, ši mintis man irgi ne kartą toptelėjo. Kodėl tėvai neišsiskiria, jei, šiaip ar taip, per metus kartu praleidžia ne daugiau nei tris–keturis mėnesius?

Mama neskubėdama gurkšteli vandens ir ramiai pažvelgia visoms iš eilės į akis. Tada ištaria:

– Mums taip geriausiai tinka.

Net išgirstu tašką sakinio pabaigoje – viskas, kalba baigta. Nors pati stebiuosi tėvų santykiais, žinau, kad mama sako tiesą. Nuo pat pradžių buvo taip: tėtis keliems mėnesiams išeidavo į jūrą, mama likdavo viena su dviem dukterimis. Turbūt nelengva buvo puoselti meilę, kuri priminė Morzės abėcėlę: trumpas susitikimo taškas, ilgas išsiskyrimo brūkšnys. Ir taip iki begalybės.

Kai tėtis pagaliau nusprendė išeiti į pensiją, visi džiaugėmės. Pagaliau būsime normali šeima. Jis, išmaišęs pasaulio jūras, irgi nekantravo pradėti normalų gyvenimą sausumoje. Būda ta, kad jis negimė normaliam gyvenimui. Jo genuose užkoduota nuolat dairytis į horizontą, ieškoti naujo tikslo, naujo kelionės maršruto. Nežinau, kodėl nei Austėja, nei aš nepaveldėjome to geno. Nejuoia dirsteliu į Mają, rėpdingai dedančiai nemągstamą morką gabalėlius į krūvelę. Gal ji bus klajoklė.

Pirmais metais sausumoje tėtis mėgino prisitaikyti prie mamos gyvenimo būdo: susitikimai su draugais, savaitgaliai su šeima, reguliarius vaikščiėjimai į sporto salę, šventiniai susibūrimai su giminėmis. Abu buvo nelaimingi. Vienišius tėtis ilgėjosi tylos ir ramybės; mamai įkyrėjo jo burbėjimas.

Antrais metais jie priėmė kompromisą: dalį metų leis Lietuvoje, dalį keliaus. Iš Japonijos ir Pietų Korėjos mama siuntė susižavėjimo kupinus laiškus ir nuotraukas, žadėdama ir mus kada nors ten nusivežti. Įpusėjus ekspedicijai po Mongolijos stepes, paskambino Austėjai raudodama – vis kartojo norinti namo. Nepadėjo nei meditacija, nei sėmoningumo pratimai.

Šitą aplinkkelių reikėjo tam, kad tėvai išsiaiškintų: jį meilė klesti, kai susitikimus keičia ilgi išsiskyrimai, kai santykiai virsta nesibaigiančia Morzės abėcėle perduodama žinute. Taigi, tėtis kasmet daug laiko praleidžia keliaudamas ir fotografuodamas. Mama įia, Lietuvoje, organizuoja sėmoningumo ir meditacijos stovyklas, o tėviui grėžus abu bent savaitei išlekia į Druskininkus, iš kurių grėžta nuraudusiais skruostais it jaunavedžiai.

Aš to nesuprantu, bet tėvus palaikau. Akivaizdu, kad Deimantė irgi nesupranta, nes pusbalsiu burbteli:

– Vis tiek... Aš be savo Tomo nė savaitės...

– Ačiū! – pertraukių jį skardus Majos balsas. Suprask, vakarienė baigta.

* * *

Nustebusi vartau storą rausvą voką, kurį kėlė tik Deimantė. Vakarojame virtuvėje su arbata ir naminiu mamos vyšnių likeriu – tokia penktadienio tradicija Labui namuose.

– Kas įia? – aplenkdamą mane paklausia Austėja. Ji ir vėl pirštais minko pečius.

– Atplėšk it pamatysit, – išsišiepusi iki ausų atsako pusseserė. Nekantriai laukiant, kol mes tai padarysime, jos akys net žiba.

Pakeliu voką prie nosies ir pauostau. Dvelkia rožėmis. Viduje užčiuopiu kažką standaus nelygiu paviršiumi ir staiga mane nusmelkia negera nuojauta. Ne, ne, ne, nenoriu matyti kitų žmonių laimės ir meilės rodymų...

– Ak! – aikteli mama, pirmoji atplėšusi voką. – Deimante! Sveikinu!

Pusseserė tik šypsosi nieko nesakydama ir akimis ragina mane paskubėti. Virpančiais pirštais ištraukiu žvilgaus puskiečio popieriaus kortelę, kurioje įspausti du paausuoti žiedai, kaspina ir susipynusios raidės D ir T. Gaminta pagal užsakymą. Nelaukusi, kol mudvi su Austėja kėlė nors pasakysime, Deimantė suklaužia:

– Norėjom kvietimus teikti abu su Tomu, bet jam šiomet savaitgaliais paskaitos, niekaip neištaikm.

– A?i?, – kv?pteliu ir paskubomis perži?riu kvietimo tekst?. Vestuv?s rugs?jo 10 dien? Klaip?dos botanikos sode, paskui – pokylis restorane su vaizdu ? Kurši? marias. – Ir sveikinu, žinoma, – paskubu pridurti, kad nepasirody?iau nemandagi.

Aust?ja, kurios nuomon? apie santuokos institut? kuo puikiausiai žinau, pabr?žtinai nepasveikina Deimant?s, bet pad?koja už kvietim?.

– Patvirtinim?, kad dalyvausit, lauksiu iki rugpj?io 10 dienos. Bus ir mergvakaris. – Ji reikšmingai pamerkia man ak?.

Šypteliu. Nem?gstu šurmulio ir dideli? mini?, nepasitikiu alkohol? gausiai vartojan?iais žmon?mis. Kiek paž?stu pussesor?, numanau, kad mergvakaris toks ir bus: daug žmoni?, daug judesio, daug alkoholio ir daug asmenuki?. O vestuv?s... galiu duoti rank? nukirsti, kad tai bus iki menkiausi? smulkmen? preciziškai suplanuotas renginys su spalvine tema, specialia grotažyme socialiniams tinklams ir pulkeliu... Pajutusi ant peties rank?, pakeliu akis. ? mane žvelgia Deimant?, virtuv?s lempa jai už galvos švyti aureol?. Ji ži?ri ? mane maloningai ir pasijuntu kaip išganyta nusid?j?l?.

– Tave, žinoma, kvie?iu ? pamerges, – šypsosi pussesor?.

– A?i?, bet... – išlemenu. Juk mintyse jau šaipiausi iš vienodai aprengt? ir vienodai nuotak? dievinan?i? mergin? pulkelio.

– O man?s nekviesi? – pasipiktina Aust?ja.

Deimant? sutrikusi sumirksi.

– Na, ne... juk tu...

– Kas aš? Aš netek?jusi!

– Taip, bet... – Pussesor? linkteli galv? ? Maj?, jau sn?duriuojan?i? m?s? mamai ant keli?.

– Kuo ?ia d?ta mano dukt??

– Na, žinai, supranti... – stena Deimant?. – Be to, tu... – sk?steli rankomis ji. Sekund?l? tyli, ir aš užgniaužusi kvap? laukiu, kaip užbaigs sakin?. – Nejauna.

Trumpai stoja nejauki tyla. Aust?ja gr?smingai pakyla nuo k?d?s, pri?jusi paima Maj? ant rank? ir žengdama iš virtuv?s pareiškia:

– Atsirado jaunikl?. Man tik trisdešimt treji!

Tai tarusi dingsta, o Deimant? lieka stov?ti išsižiojusi.

– Ar aš... k? nors ne taip pasakiau?

Mudvi su mama šypsodamosi susižvalgome.

– Nesijaudink, Deimante. Jai tik patinka pasikapoti. – Mama pakyla nuo k?d?s ir praeidama apkabina b?sim?j? nuotak?. – Sveikinu, mieloji. Vestuv?se dalyvausim. Tiesa, Uršule?

Aš kažk? neaiškiai numykiau.

– Einu paži?r?ti, ar visoms paruošiau patalyn?.

Likusios dviese su Deimante, kelias minutes tylime. Atsikrenkš?iu.

– D?l Aust?jos b?k rami. Ji tikrai nenor?t? ? pulk?.

Pussesor? giliai atsid?sta.

– Dalyvauk, gerai? – Ji li?dnai pažvelgia ? mane. Deimant? vaikyst?je buvo viena artimiausi? mano draugi? ir nors metams b?gant šiek tiek nutolome, vis tiek labai j? myliu. Nenoriu ži?r?ti ? ?simyl?jusius žmones, bet negaliu nesidžiaugti d?l jos. Be to, iki rugs?jo dar daug laiko. Gal ir mano širdg?la apmalš. – Antraip man reik?s visk? iš naujo planuoti, ieškoti penktos pamerg?s, o jau ir taip r?pes?i? iki kaklo...

Sumirksiu. Maniau, kad ? jaunosios palyd? esu kvie?iama iš meil?s ir ilgamet?s draugyst?s, bet iš ties?... jai tik reikia penki? pamergi??

– Žinai, kad penki – mano laimingas skai?ius, tai b?tinai turi b?ti tiek pamergi?. O ir netek?jusi? draugi? neturiu tiek daug. Prašau, – suinkš?ia ji.

Nors pykstu ant sav?s, pagailiu jos.

– Gerai, – atsid?stu. – Dalyvausiu.

Ji, kaipmat atkutusi, suploja delnais.

– A?i?, tu pati geriausia. Ak, tiesa... Tomas nebeturi vieniš? draug?, tai pabrol? susirask pati. Turb?t turi koki? simpatij?, o su paž?stamu juk smagiau nei su svetimu.

Deimant? pla?iai išsišiepia ir dingsta. Lieku viena virtuv?je ir apkvaitusi vartau rankose kvietim?.

- Taip ir pasak?? – net suspinga Aust?ja.
- Taip ir pasak?, – burbteliu. – „Pabrol? susirask pati.“
- Oho. Tai... k? darysi?

Po savaitgalio, praleisto pas mam?, važiuojame namo. Dangus pilkas, pritvink?s lietaus. Kyla v?jas. Jau ?sivaizduoju, kaip gr?žusi ? savo but? susirangysiu su arbata ir atsiversiu „Gernsio literat?ros ir bulvi? lupen? pyrago draugij?“. Tokiu oru man visada norisi ko nors mielo ir šilto.

- Nežinau... – nut?siu. – Gal reik?s ieškoti? Juk sutikau. Bet nesugalvoju, kok? vyr? gal??iau...
- Mano nuomon? jau žinai, – pertraukia mane sesuo.
- Taip, taip, vyrai niekam tik?, – pasakau vartydama akis. – Ir iš j?...
- ...jokios naudos, – drauge su manimi užbaigia Aust?ja.

Nenor?dama li?dinti sesers, atsargiai žvilgteliu ? užpakalinio vaizdo veidrod?l?. Jame matau automobilin?je k?dut?je snaudžian?i? Maj?. Galva nusvirusi ? šon?, garbanos užkritisios ant aki?, burna pražiota. Suprantu, kod?l Aust?ja atsargiai ži?ri ? vyrus, kod?l taip pagiežingai apie juos kalba. Juk neatsirado norin?i? drauge su ja auginti vaik?. Nors, geriau pagalvojus, ji niekada nenor?jo ištekt?ti. Vis kartodavo, kad santuoka – atgyvena. Bet man?s nes?km?s neatbaid?. Vis tiek noriu myl?ti, rasti savo žmog?. Tik dar per anksti, žaizdos neužgijusios. Naktimis rankos vis dar nevalingai ieško jo k?no.

– Rimtai, – toliau postringauja sesuo. – Aš nesuprantu, kuo vyrai ypatingi. K? jau jie tokio turi, be ko moterys negali gyventi? Pen?? – paniekinamai numoja ranka ji. – Važiuojam, parodysiu ger? seksšop?, ten toki? kot? rasi, kad apsiverksi iš laim?s.

Aš išsižioju ir dirsteliu ? užpakalin? s?dyn?.

- Maja išgirs, – sudraudžiu.
- K? išgirs? – atšauna sesuo ir kiek staigiau, nei man nor?t?si, aplenkia priešais važiuojant? automobil?. – Žod? „penis“? Ak, kaip baisu, mano vaikas žinos teising? termin? ir nevadins varp? peliukais, – nusišaipto ji.

Aprimusi gr?žtu prie ankstesn?s temos:

- Ne visi vyrai tokie jau netik?.
- Tik tau ir kalb?ti. K? Simas tau padar??
- Simas... Na, paliko mane, – staiga pykteliu. – Paliko, nors maniau, kad pasipirš. – Pajutusi, kad ašaros gniaužia gerkl?, atsikrenkš?iu. – Bet jis n?ra blogas žmogus. Su juo patyriau daug maloni? akimirk?. Aš j? myl?jau. Tu gal ir nesupranti, bet...

Aust?ja sustabdo automobil? prie šviesoforo ir kilsteli rank? tildydama mane.

– Aš suprantu, kas yra meil?. Bet nesuprantu, kod?l tu taip gini savo eks. Na, kiauliškai jis pasielg?. Pripažink.

Suraukusi antakius pažvelgiu pro šonin? lang?. Sesuo teisi, bet aš labai nenoriu to pripažinti! Daug valand? mintyse nars?iusi savo ir Simo santykius supratau, kad tur?jome išsiskirti. Jau kelerius metus tolome – nepastebimai, bet negr?žtamai. B?da ta, kad aš gal?jau pasistengti. Gal?jau išl?sti iš savo kiauto, dar karš?iau palaikyti jo pom?gius. Ta?iau likau savo komforto zonoje, nepajudinama kaip apsamanoj?s akmuo. Tik?jausi, kad ilg? draugyst?s met? pakaks ilgalaikiams santykiams užtikrinti – juk pasirinkome vienas kit?, gyvenome drauge ir vien? dien? neišvengiamai susituoksime. Ta?iau vietoj sužad?tuvi? žiedo sulaukiau kreivo šypsno ir nunarinus galv? ištart? žodži?: „Mes per daug skirtingi.“ V?l plyksteli pyktis, bet užgniaužiu j?.

Automobilis pajuda. Dar kelios minut?s ir b?siu namie.

- Aš vis tiek noriu myl?ti... – tyliai ištariu.
- Romantike tu, – meiliai sako sesuo.
- Šypteliu.
- O tu kas? Mizandrist??
- Mizantrop?, – atšauna Aust?ja. – Aš vis? vienodai nem?gstu.
- Bet mane myli?
- Paken?iu, – burbteli ji, bet pastebiu, kad jos l?p? kamputis šauna ? virš?.
- Aš irgi tave paken?iu.

Sustojame priešais mano laiptin?, atsisegu saugos dirž? ir jau siekiu dur? ranken?l?s, bet mane sustabdo sesers balsas.

- Pad?siu tau.
- Kad daikt? nedaug...
- Pabrolio ieškoti, – iškošia ji.

– Ak... a?i?, – tarsteliu nustebusi.

– Toje *kovorkingo* erdvėje, kurioje lankausi, pilna peni?, – susim?s?iusi sako ji. – Jok?bas visai simpatiškas... ir protingas. Dar Tadas nieko. Jei nori, supažindinsiu.

– Pagalvosiu, – pamerkiu ak? ir išlipu. Rinkdama savo daiktus nuo užpakalin?s s?dyn?s, pastebiu, kad sesuo v?l minko pe?ius. – Nueik ? masaż?! Arba jog?. Mama apsidžiaugs. – Kvatodama užtrenkiu dureles ir patraukiu ? but?.